

Μαυραντώνη Άσπα

Doula

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Άσπα Μαυραντώνη έχει γεννηθεί στο Βόλο το 1973 και ζει στη Αθήνα. Έχει σπουδάσει Ψυχολογία και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού και Διδακτορικού τίτλου σπουδών. Έχει δουλέψει κυρίως με παιδιά, εφήβους και τις οικογένειές τους και εργάζεται σε Δημόσιο Νοσοκομείο της Αττικής.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932393814
Email: aspamavr@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εξώφυλλο: Maternity, 1909, by Pablo Picasso

Το θεατρικό έργο *Doula* της Άσπας Μαυραντώνη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα:

Ναταλί

Jean-Paul

Λώρα

Γιατρός

Περίληψη

Η Ναταλία μαζί με τον Ελληνογάλλο σύζυγό της Jean-Paul, διακοσμούν το παιδικό δωμάτιο λίγο πριν γίνουν γονείς. Μία μόνο δουλειά έχει μείνει πριν έρθει στον κόσμο το μωρό τους. Να επισκεφτούν το πατρικό σπίτι της Ναταλίας που έχει μείνει κλειστό εδώ και δύο χρόνια, μετά τον απρόσμενο θάνατο των γονιών της. Δείχνοντας στον άντρα της παλιές οικογενειακές φωτογραφίες και ψάχνοντας συρτάρια, θα βρουν ένα έγγραφο που αποδεικνύει την υιοθεσία της σε ηλικία τεσσάρων ετών. Η Ναταλία ταράζεται κι οδηγείται εσπευσμένα στο νοσοκομείο. Γεννάει πρόωρα ένα υγιές μωρό, όμως όλη η ψυχολογία της έχει αλλάξει. Κρίσεις πανικού, ευερεθιστότητα και σιέψεις επιθετικότητας προς τον εαυτό της και το μωρό της θα αναγκάσουν την απομάκρυνση του βρέφους. Ο Jean-Paul προσπαθώντας να βοηθήσει τη γυναίκα του θα προσλάβει μία doula για να τη στηρίξει. Η Λώρα, παιδική φίλη της Ναταλίας θα προσπαθήσει να τη βοηθήσει, αναλαμβάνοντας τη φροντίδα του μωρού. Η νέα συνθήκη όμως θα απειλήσει όλες τις σχέσεις και η οικειότητα που θα αναπτυχθεί ανάμεσα στη Λώρα, τον Jean-Paul και το μωρό θα προκαλέσει τη ζήλεια της Ναταλίας. Η αναζήτηση της βιολογικής της μητέρας και η ανασκόπηση των πραγματικών δεσμών της, θα κάνουν τη Ναταλία να αρχίσει να διεκδικεί το ρόλο της που τώρα βρίσκεται στα χέρια της Λώρας.

1^η σκηνή

Στο βρεφικό δωμάτιο το ζευγάρι κοιτάζει τη φωτογραφία του υπερηχογραφήματος του μωρού τους. Η κοπέλα είναι ετοιμόγεννη.

Ναταλία: Regarde! Είναι μικροσκοπικό!

Jean-Paul: Il est si minion!

Ναταλία: Ένα πλασματάκι τόσο δα!

Jean-Paul: Ένα μικρό ανθρωπάκι.

Ναταλία: Μακάρι να πάρει τα μάτια σου.

Jean-Paul: Γιατί όχι τα δικά σου;

Ναταλία: Τα δικά σου. Είναι πιο όμορφα.

Jean-Paul: Απ' τη μάνα μου τα πήρα. Εκείνη είχε μελιά.

Ναταλία: Τα δικά μου δε μοιάζουν σε κανενός τους.

Jean-Paul: *(Περιπαικτικά)* Ίσως τά 'χεις πάρει από κάποιον πρόγονό σου.

Ναταλία: *(Απογοητευμένη)* Μακρινό.

Jean-Paul: Τον ευγνωμονώ, γιατί χάνομαι στο γαλάζιο τους *(την αγκαλιάζει)*.

Ναταλία: Πρέπει να πάρουμε κουνουπιέρα.

Jean-Paul: Δεν έχει κουνούπια τέτοια εποχή.

Ναταλία: Τι λες! Τα κουνούπια ζηλεύουν τα παιδιά.

Jean-Paul: Λες;

Ναταλία: Ξέρεις πόσα σημάδια είχα από κουνούπια μικρή;

Jean-Paul: Ήσουν πάντα γλυκοαίματη.

Ναταλία: Μερικά μου είχαν μείνει ως την εφηβεία μου.

Jean-Paul: Αλήθεια;

Ναταλία: Να, κοίτα εδώ *(σηκώνει το μανίκι και του δείχνει το μπράτσο της)*.

Jean-Paul: *(Παίρνει το μπράτσο της και το φιλάει)* Δε τ'χα προσέξει.

Ναταλία: Για πες, τι άλλο έχουμε να γράψουμε στη λίστα; Βραστήρα κι αποστειρωτή πήραμε, θερμόμετρο....

Jean-Paul: Νυχοκόπτη.

Ναταλία: Έχουν τα μωρά νύχια;

Jean-Paul: Φυσικά, κοφτερά, σα μικρά γατιά.

Ναταλία: Δε τὸ 'ξερα.

Jean-Paul: Ξέρεις πως έχω κρατήσει τον δικό μου βρεφικό νυχοκόπτη;

Ναταλία: Έναν μικρό γαλάζιο;

Jean-Paul: Ναι.

Ναταλία: Κι αναρωτιόμουν πάντα γιατί έχεις αυτόν τον μικρό νυχοκόπτη στα πράγματά σου.

Jean-Paul: Έχει την ιστορία του...

Ναταλία: Μπορώ να τη μάθω;

Jean-Paul: Μόλις βγήκα απ' την κοιλιά, έριξα μια γρατσουνιά στο μάγουλό μου και μάτωσε. «Πάρε το αγρίμι σου» είπε ο γιατρός στη μάνα μου. *(Μιμείται τη φωνή του)* «Voilà ton garçon sauvage».

Ναταλία: *(Τον πλησιάζει και τον χαιδεύει)* Mon petit bon homme sauvage!

Jean-Paul: Η μάνα μου το θεώρησε οϊωνό καλής τύχης.

Ναταλία: Ο πατέρας σου;

Jean-Paul: Πιο ορθολογιστής.

Ναταλία: Τι είπε;

Jean-Paul: Πήγε ν' αγοράσει έναν νυχοκόπτη για μωρά.

Ναταλία: *(Χαμογελά)* Ωραία ιστορία!

Jean-Paul: Κι έτσι, τον κρατάω σα φυλακτό.

Ναταλία: Δε θυμάμαι νά 'χω ακούσει τέτοιες ιστορίες απ' τους γονείς μου.

Jean-Paul: Μάλλον δε θά 'δωσες σημασία.

Ναταλία: Μπορεί.

Jean-Paul: Φωτάκι να πάρουμε για τη νύχτα.

Ναταλία: Φωτάκι...

Jean-Paul: Μην είναι σκοτεινό το δωμάτιο. Δεν αρέσει το σκοτάδι στα παιδιά.

Ναταλία: Ναι, φοβούνται το σκοτάδι... τρομάζουν... όπως τα μωρά στο όνειρό μου... αυτό το ίδιο...

Jean-Paul: Πάλι αυτό το όνειρο;

Ναταλία: Το είδα ξανά χθες. Κάθε φορά το ίδιο... οι κούνιες στη σειρά... τα μωρά μέσα, ακίνητα, εξαντλημένα. Έκλαιγαν για ώρες. Κι ένα μωρό συνεχίζει ... κλαίει, κλαίει, κλαίει...

Jean-Paul: Έλα, βγάλ' το απ' το μυαλό σου επιτέλους. Χρόνια σε βασανίζει αυτός ο εφιάλτης.

Ναταλία: *(Με χαμένο βλέμμα)* Κι είδα πάλι να είμαι κάπου εκεί, να ψάχνω... κάθε φορά το ίδιο... ψάχνω να βρω έναν υπεύθυνο, αλλά κανείς, πουθενά...

Jean-Paul: Έλα τώρα ξέχνα το! Έλα να σε πάρω μια αγκαλιά *(ανοίγει τα χέρια του αλλά αυτή δεν πηγαίνει)*.

Ναταλία: Κάθε φορά που το βλέπω με αρρωσταίνει. Κάποιες φορές νιώθω πως το μωρό που κλαίει είμαι εγώ.

Jean-Paul: Μα, τι έχεις πάθει;

Ναταλία: *(Συνέρχεται)* Τίποτα. Προσπαθώ να καταλάβω τι σημαίνει.

Jean-Paul: Τίποτα δε σημαίνει. Παιχνίδια του ασυνειδήτου. Ξυπνάν όλοι οι φόβοι μας μες στη νύχτα, δε το ξέρεις; Αυτό είναι όλο.

Ναταλία: Μα ποιοι φόβοι; Εμένα οι γονείς μου μ' αγαπούσαν.

Jean-Paul: Στα όπα όπα σε είχαν.

Ναταλία: Κι όμως, ξέρεις ποιο είναι το περίεργο; Είναι πολλά πράγματα που δεν τα θυμάμαι. Ούτε καν τους ίδιους.

Jean-Paul: Είναι σκληρό αυτό που έγινε.

Ναταλία: Όχι, δεν εννοώ το θάνατό τους. Δεν τους θυμάμαι παλιά, ... νέους. Σα νά 'χουν θολώσει όλα.

Jean-Paul: Τι νομίζεις ότι θυμούνται τα παιδιά; Οι γονείς κάνουν τόσα πράγματα κι αυτά δε θυμούνται τίποτα μεγαλώνοντας. Γι' αυτό βγάζουμε φωτογραφίες. Μήπως κι αιχμαλωτίσουμε τις στιγμές, να μη χαθούν στη λήθη.

Ναταλία: Ναι, έτσι είναι. Εμείς να βγάλουμε πολλές με το μωρό.

Jean-Paul: Φυσικά θα βγάλουμε. Φωτογραφίες, βίντεο, να θυμόμαστε κάθε στιγμή.

Ναταλία: *(Κοιτάζει γύρω)* Ωραίο τελικά αυτό το χρώμα που το βάψαμε. Μπορούμε εδώ να κάνουμε ένα κολάζ με παλιές και νέες οικογενειακές φωτογραφίες.

Jean-Paul: Ναι αμέ, ωραία ιδέα.

Ναταλία: Όταν ανοίξουμε το σπίτι ελπίζω να βρω κανά δυο. Θυμάμαι είχαμε ένα οικογενειακό άλμπουμ στο μπουφέ.

Jean-Paul: *(Υποτιμώντας τα λεγόμενά της)* Καλά... όταν πάμε θα δούμε.

Ναταλία: *(Έντονα)* Δεν κατάλαβες αγάπη μου. Θα κανονίσουμε να πάμε, πριν γεννήσω.

Jean-Paul: *(Την κοιτάζει διερευνητικά)* Τι λες τώρα;

Ναταλία: Το σκέφτομαι καιρό. Είμαι έτοιμη. Το σπίτι πρέπει ν' ανοίξει πριν γεννηθεί το μωρό.

Jean-Paul: Ναταλία είναι λάθος στιγμή. Είσαι πολύ ευάλωτη. Μη το βάζεις αυτό στο πρόγραμμα.

Ναταλία: Όχι Jean-Paul! Μη με σταματάς κάθε φορά.

Jean-Paul: Μα δεν είναι αυτό!

Ναταλία: Με αποθαρρύνεις. Πάνε δύο χρόνια τώρα που το αναβάλλουμε.

Jean-Paul: Το αναβάλλουμε γιατί δεν ήσουν σε θέση. Μέχρι και πέρσι ήσουν σε άθλια κατάσταση. Δεν θυμάσαι;

Ναταλία: Όλα τα θυμάμαι σα χθες. Ειδικά εκείνη τη μέρα. Επιστρέψαμε απ' την ειδρομή μας.

Jean-Paul: Η πρώτη μας απόδραση ως ζευγάρι...

Ναταλία: Δεν πρόλαβαν να σε γνωρίσουν.

Jean-Paul: Ας μη τα θυμόμαστε...

Ναταλία: Έφυγαν άδικα. Τραγικά.

Jean-Paul: Έλα, δεν πρέπει να φορτίζεσαι.

Ναταλία: *(Θυμωμένα)* Να το πάλι «Ναταλί δεν πρέπει να φορτίζεσαι». Γι αυτό και τότε δε με άφησες να φύγω απ' τη Λυών. Δεν τους χαιρέτησα Jean-Paul! Το διανοείσαι; Για μην δω τα απανθρακωμένα σώματά τους και... φορτιστώ! Τους άφησα να φύγουν μόνοι τους! Δεν τους αποχαιρέτησα!

Jean-Paul: Ήσουν σε σοκ.

Ναταλία: Λογικό δεν ήταν; Όλα άλλαξαν σε μια μέρα.

Jean-Paul: Κατέρρευσες, δεν μπορούσες να πας στη δουλειά απ' τις κρίσεις πανικού, δεν ήξερα πώς να σε βοηθήσω...

Ναταλία: Έπρεπε να μ' αφήσεις να πάω στη κηδεία τους. Ήταν λάθος που επέμενες.

Jean-Paul: Πάλι τα ίδια; Σού 'χω ζητήσει ξανά και ξανά συγνώμη. Σιέφτηκα πως δε θα τά 'βγαζες πέρα έτσι όπως ήσουν. Ξέρεις τι μου 'παν στα επειγόντα; «μη την αφήνεις απ' τα μάτια σου μέχρι να συνέλθει!» Τι ήθελες να κάνω; Μα, γιατί τα συζητάμε όλα αυτά ξανά; Ας τ' αφήσουμε επιτέλους στο παρελθόν. Μια χαρά δεν είμαστε; Και θά 'μαστε ακόμη καλύτερα μόλις γεννηθεί το μωρό μας.

Ναταλία: Θέλω να κλείσει αυτό το κεφάλαιο πριν ανοίξει το επόμενο. Πριν γεννήσω, πρέπει να πάμε. Θέλω να συναντήσω τις ψυχές τους, μέσα στο σπίτι που έζησαν όλη τους τη ζωή. Να τους γνωρίσω εσένα. Να τους μιλήσω για το μωρό. Να τους ζητήσω συγνώμη.

Jean-Paul: Δεν αλλάζεις γνώμη λοιπόν;

Ναταλία: Όχι. Αυτή τη φορά όχι.

Jean-Paul: Γιατί γίνεσαι τόσο πεισματάρης;

Ναταλία: Εσύ γιατί δεν το καταλαβαίνεις; Θέλω να θυμηθώ ποια είμαι. Να δω τα πράγματά τους, τα δικά μου παλιά πράγματα, τα κρεβάτια μας, εκεί που τρώγαμε, ν' ακούσω τις φωνές τους, τα γέλια μας, τις σιωπές μας. Νιώθω άνθρωπος χωρίς ταυτότητα.

Jean-Paul: Απλά τά 'χεις απωθήσει. Δεν αντέχεται αλλιώς ο πόνος.

Ναταλία: Ωραία. Τα απώθησα, πόνεσα, έκλαψα, τώρα έχω ανάγκη να ξανασυνδεθώ λοιπόν. Θέλω κι εγώ τα δικά μου φυλαχτά Jean-Paul!

Jean-Paul: Τι θέλεις να κάνουμε;

Ναταλία: Να πάμε αυτό το Σάββατο.

Jean-Paul: Μα είσαι ετοιμόγεννη!

Ναταλία: Γι' αυτό είναι η σωστή στιγμή.

Jean-Paul: Είναι ολόκληρο ταξίδι!

Ναταλία: Να ξεκινήσουμε νωρίς. Θα μείνουμε ως το σούρουπο και αργά το βράδυ θα επιστρέψουμε.

Jean-Paul: Να πάρουμε μαζί μας κάποιον άνθρωπο για βοήθεια;

Ναταλία: Όχι.

Jean-Paul: Θα χρειαστεί καθάρισμα! Ο κήπος θα είναι ζούγκλα!

Ναταλία: Όχι, δεν θέλω κανέναν!

Jean-Paul: Μα γιατί;

Ναταλία: Δεν θέλω αυτή τη στιγμή. Είναι πολύ προσωπική. Μόνο εσένα... και το μωρό. Οι τρεις μας. Κι οι δύο ψυχές τους. Οι πέντε μας. Σαν οικογένεια.

Jean-Paul: Εντάξει λοιπόν. Ας το κάνουμε έτσι.

2^η σκηνή

Εσωτερικό παλιού αρχοντικού σπιτιού. Ακούγονται οι φωνές τους και ήχος από κλειδιά καθώς προσπαθούν να ξεκλειδώσουν.

Ναταλία: Ας δοκιμάσουμε κι αυτό.

Jean-Paul: Αυτό είναι. Άστο σε μένα. Θέλει δύναμη. Έχουν σκουριάσει όλα. *(Σπρώχνει με δύναμη και η πόρτα ανοίγει).* Voilà!

Ναταλία: *(Μπαίνει με αργά βήματα, κοιτώντας γύρω).* Σπίτι μου... σπίτι μου...

*(Πλησιάζει στο τραπέζι, σηκώνει ένα διακοσμητικό μπιμπελό, το κοιτάζει, το αφήνει στην ίδια θέση. Προχωρά αργά, σε ένα μικρό τραπεζάκι είναι ένα ζευγάρι γυαλιά, τα σηκώνει). Τα γυαλιά του... τελευταία είχε προβλήματα με τα μάτια του. *(Παίρνει στα χέρια της ένα βιβλίο που είναι δίπλα)* Ακυβέρνητες πολιτείες... Η Αριάγνη *(το ανοίγει στο σελιδοδείκτη)* σελίδα 215... το αγαπημένο της βιβλίο. Το διάβαζε ξανά και ξανά *(το κλείνει και το αφήνει στη θέση του)*.*

Jean-Paul: Αναπολούσε στις σελίδες του την ιστορία της, ως Αλεξανδρινή.

Ναταλία: Ο ξεριζωμός απ' την Αίγυπτο την είχε στοιχειώσει. Η υγεία του παππού μου μετά το κλείσιμο του εργοστασίου επιβαρύνθηκε πολύ. Ήταν πολλές οι απώλειες... ο οικονομικός ξεπεσμός τους, η προσπάθεια να προσαρμοστούν στην Ελλάδα... Κοίτα! *(του δίνει ένα κουτί τσιγάρων)*.

Jean-Paul: «Αιγυπτιακά Σιγαρέτα Γκόλντεν»! Τι λες τώρα! Είναι συλλεκτικό αυτό το πακέτο.

Ναταλία: Όπως βλέπεις έχουμε πολλά... συλλεκτικά *(Βγάζει καμιά δεκαριά πακέτα απ το συρτάρι)*. Κάπου υπάρχει και μια παλιά εργοστασιακή ταμπέλα που γράφει: «Εργοστάσιο καπνού Γκόλντεν, Κωνσταντίνος Ρέλιαφ». Ίσως τη βρούμε στην αποθήκη.

Jean-Paul: Είναι συγκινητικό πάντως... προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κρατήσει το παρελθόν ζωντανό.

Ναταλία: Ναι. Ζούσε καθηλωμένη στα παιδικά της χρόνια στην Αλεξάνδρεια. Σα να μην ήρθε ποτέ στην Ελλάδα, σα να μην παντρεύτηκε ποτέ τον πατέρα μου.

Jean-Paul: Κρίμα. Συνέβησαν τόσα ωραία πράγματα στη ζωή της...

Ναταλία: Κι όμως, ήταν πάντα θλιμμένη. Ένωθε σα να μην ανήκει πουθενά. Ξέρεις, αυτή η αίσθηση, μου είναι συχνά κι εμένα πολύ οικεία!

Jean-Paul: Εσύ δεν έχεις κανένα λόγο.

Ναταλία: Σωστά. Ίσως να είναι κληρονομικά κατάλοιπα.

Jean-Paul: *(Σηκώνει μία κορνιζαρισμένη φωτογραφία)* Τι όμορφοι που είστε εδώ!

Ναταλία: Το καλοκαίρι που τέλειωσα το σχολείο.

Jean-Paul: Κούκλα είσαι! Η μητέρα σου πάλι, ψηλή επιβλητική με μελαγχολικό βλέμμα. Ενώ ο πατέρα σου, αν και τόσα χρόνια μεγαλύτερός της, κοίτα πώς λάμπει.

Ναταλία: Α! Ο πατέρας μου ήταν τρελούτσικος! Διασκεδαστικός! Ήθελε να την κάνει να γελάει. Μου έλεγε «η μητέρα σου χρειάζεται δύο πράγματα για να είναι καλά, εμένα να της λέω αστεία κι εσένα να σε βλέπει χαρούμενη».

Jean-Paul: Ωραίος τύπος.

Ναταλία: Ναι προσπαθούσε να της φτιάξει το κέφι αλλά δεν τα πολυκατάφερε. Η αλήθεια είναι πως καμιά φορά τ' αστεία του ήταν χοντροκομμένα. «Ναταλία» μου έλεγε «νά ξερες τι όμορφο παιδάκι ήσουν όταν σε βρήκαμε μια μέρα εδώ έξω στον κήπο!»

Jean-Paul: Λένε τέτοιες χαζομάρες οι γονείς...σε βρήκαμε εδώ, σε πήραμε από κει ...

Ναταλία: Ξέρεις πώς με θύμωνε; Και τη μητέρα. «Σταμάτα μ' αυτό το κακόγουστο αστείο» του έλεγε. «Μα δεν πρέπει να της το πούμε επιτέλους πως τη βρήκαμε στον κήπο»; Το συνέχιζε!

Jean-Paul: *(Γελάει)* Τελικά θα έκανα καλή παρέα μαζί του.

Ναταλία: Δε τό 'βρισκα και πολύ διασκεδαστικό. Αντίθετα, με άγχωνε πάρα πολύ έτσι όπως το έλεγε πειστικά. Μια μέρα έβαλα τα κλάματα, ήμουν σε απόγνωση.

Jean-Paul: Αλήθεια λες; Τα πιστεψες;

Ναταλία: Μικρός τα πιστεύεις όλα. Θυμάμαι πως ένωσε άσχημα, με πήρε αγκαλιά να με καθησυχάσει. «Μη μου το ξαναπείς αυτό» του φώναξα. Όντως δε μου το ξανάπε.

Jean-Paul: Ευτυχώς το κατάλαβε και το σταμάτησε.

Ναταλία: Δεν υπήρχε φορά όμωσ που να πάω στον κήπο και να μη το σκεφτώ. Περνούσα ώρες μόνη μου εκεί. Ηρεμούσα μόνο αν ξάπλωνα στο χώμα. Απλωνόμουν κάτω σα να 'βγαζα ρίζες.. Όπως τα δέντρα... ήθελα να ριζωθώ... sur la terre ... (Προσπαθεί να ξαπλώνει στο πάτωμα).

Jean-Paul: Έλα σήκω, δεν είσαι για γυμναστικές ασκήσεις στην κατάσταση σου.

Ναταλία: Μ' αρέσει Jean-Paul που ήρθαμε. Μ' αρέσει που στα λέω όλα αυτά. Φοβάμαι να μιλάω για το παρελθόν, αλλά όσο το φοβάμαι, τόσο υπάρχει κάτι που με τρομάζει.

Jean-Paul: Η αλήθεια είναι ότι δε μιλάς συχνά για το παρελθόν. Και... η αλήθεια είναι πως ... κι εγώ αποφεύγω να ρωτάω. Δεν θέλω να σκαλίζω τις αναμνήσεις σου μετά το ατύχημα.

Ναταλία: (Γιάνει στα χέρια της μια ζακέτα της μητέρας της και τη ρίχνει στους ώμους της) Την είχε πλέξει η ίδια. Διάβαζα κι αυτή καθόταν δίπλα μου κι έπλεκε. Θα ήμουν 10-12 χρονών.

Jean-Paul: Δείξε μου αυτό το άλμπουμ που μου είπες. Δε σ' έχω δει ποτέ μικρό κοριτσάκι.

Ναταλία: (Ανοίγει ένα ντουλάπι) Κάτσε να το βρω. Να αυτό είναι. (Ξεφυλλίζει). Να, εδώ είμαι έφηβη.

Jean-Paul: Τα χρόνια της αθωότητας. Κρατάς και κινητό βλέπω!

Ναταλία: Ναι, το πρώτο μου. Ήμουν πολύ περήφανη! Δώρο γενεθλίων για τα 15^α γενέθλιά μου. Κι εδώ πιο μικρή, στο δημοτικό με τις συμμαθήτριές μου. Αναγνωρίζεις τη Ράνια;

Jean-Paul: Η Ράνια! Από τότε είστε φίλες;

Ναταλία: Μια ολόκληρη ζωή. Κι αυτή, η αδελφή της η Λώρα.

Jean-Paul: Α, αυτή λοιπόν είναι η περίφημη Λώρα, η μαία. Ωραία κοπέλα!

Ναταλία: Ναι, πάντα ήταν η πιο όμορφη της παρέας. Και πολύ έξυπνο κορίτσι Σπούδασε σε μία απ τις καλύτερες σχολές μαιευτικής, στο Plymouth κι έμεινε για χρόνια στο Λονδίνο. Επέστρεψε πρόσφατα στην Ελλάδα απ' όσο ξέρω, αλλά δεν έχουμε βρεθεί.

Jean-Paul: Οι παιδικές φίλιες κρατάνε. Όταν βρεθείτε θα είστε σα να μην πέρασε μια μέρα.

Ναταλία: Σίγουρα. Με τη Ράνια και τη Λώρα μεγαλώσαμε σαν αδελφές. Τις εμπιστεύομαι τυφλά. Αν και με τη Λώρα ξεκόψαμε αργότερα. Απομακρύνθηκε κάπως απότομα στην εφηβεία μας. Δεν ερχόταν στις βόλτες, κλεινόταν στο δωμάτιο. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί...

Jean-Paul: Συμβαίνουν αυτά στην εφηβεία. Κι εγώ πέρασα τέτοια φάση.

Ναταλία: Αλήθεια; Εσένα τι σου συνέβη.

Jean-Paul: *(Περιπαικτικά)* Νόμιζα πως δεν αρέσω στα κορίτσια.

Ναταλία: *(Γελώντας)* Εσύ; Αποκλείεται!

Jean-Paul: Τίποτα μην αποκλείεις. Έλα δείξε μου κι άλλες. Θέλω να σε δω μωρό, εκεί γυμνούτσικο στον κήπο;

Ναταλία: Δε μ' αρέσει το αστείο σου.

Jean-Paul: Έλα, πλάκα έκανα.

Ναταλία: Μα σου είπα, δεν έχω φωτογραφίες από όταν ήμουν μωρό; *(Ψάχνει το ντουλάπι)*.

Jean-Paul: Κάπου αλλού θα είναι βολεμένες, δεν μπορεί.

Ναταλία: Ίσως εδώ *(ανοίγει άλλο ντουλάπι)* Πόση χαρτούρα είναι μαζεμένη εδώ μέσα! Έγγραφα απ τη δουλειά του μπαμπά, *(ανακατεύει χαρτιά)* λογαριασμοί. Όλα αυτά είναι άχρηστα, πρέπει να τα πετάξουμε. Αυτά τι είναι;

Jean-Paul: Παλιατζούρες. Μην ασχολείσαι. Όλα για πέταμα.

Ναταλία: *(Ανοίγει ένα ντοσιέ)* Όντως. Παλιά συμβόλαια, λογαριασμοί, αποδείξεις... Πρέπει να τα δούμε και να ξεκαθαρίσουμε αν είναι κάτι χρήσιμο. *(Ανοίγει άλλο ντοσιέ)* Κι αυτά; Παλιά αποκόμματα εφημερίδων. *(Τα ξεδιπλώνει)*. Περίεργο. *(Ξεδιπλώνει ένα απόκομμα εφημερίδας)* «Μητέρα εγκατέλειψε το μωρό της και στη συνέχεια προσπάθησε να βάλει τέλος στη ζωή της. Το μωρό επιβίωσε και κρατείται σε δημόσιο νοσοκομείο μέχρι να βρεθεί οικογένεια για υιοθεσία».

(Ξεδιπλώνει άλλο απόκομμα) «Νεαρή μητέρα εγκατέλειψε το νεογέννητο μωρό της στο κεντρικό πάρκο της πόλης. Το άτυχο μωρό που η ζωή του έδειξε απ' την πρώτη στιγμή το σκληρό της πρόσωπο, είναι ένα υγιέστατο κοριτσάκι. Η μητέρα αναζητείται, ενώ παραμένουν άγνωστοι οι λόγοι της ειδικής πράξης της».

Τι είναι αυτά;!

Jean-Paul: Δεν ξέρω. Δώσε μου λίγο *(Παίρνει στα χέρια του άλλο απόκομμα)*
«Κλάματα εγκαταλελειμμένου νεογέννητου αναστάτωσαν τους πολίτες που
έκαναν περίπατο το πρωί της Κυριακής στο κεντρικό πάρκο. Το βρέφος
μεταφέρθηκε εσπευσμένα στο..»

Ναταλία: *(Διακόπτει τον Jean-Paul και διαβάζει το έγγραφο που κρατάει)* «Σήμερα
την 13^η Μαρτίου 1991 ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου τελείται με
δικαστική απόφαση η υιοθεσία του ανηλίκου αβάπτιστου θήλεος με
ημερομηνία γέννησης 13/3/1990». *(Δείχνει τον εαυτό της).* Η ημερομηνία
γέννησής μου...

Jean-Paul: *(Της αρπάζει το έγγραφο απ τα χέρια)* Νομικά έγγραφα είναι, ας τ'
αφήσουμε εδώ και βλέπουμε πότε θα μπορέσουμε να....

Ναταλία: *(Του το παίρνει με βία απ τα χέρια του)* Δώς 'το μου «... ύστερα από
αίτηση των υποψήφιων θετών γονέων Κωνσταντίνου Μπένου και Ευαγγελίας
Ρέλια» *(τον κοιτάζει)* οι γονείς μου...

Jean-Paul: *(κιάθεται στην καρέκλα)*

Ναταλία: «...η άσκηση γονικής μέριμνας έχει αφαιρεθεί από τη φυσική
μητέρα με απόφαση του δικαστηρίου και έχει ανατεθεί σε κέντρο παιδικής
προστασίας, όπου το βρέφος διαμένει τους τελευταίους 27 μήνες». Κέντρο
παιδικής προστασίας; *(τον κοιτάζει)* Ίδρυμα δηλαδή. «...το ανήλικο είναι
αγνώστου πατρός. Η ακαταλληλότητα της φυσικής μητέρας αναφέρεται στην
επισυναπτόμενη κοινωνική έρευνα». Τι είναι αυτά Jean-Paul; Τι συμβαίνει εδώ;

Jean-Paul: Ηρέμησε! Δεν ξέρω.

Ναταλία: Κοινωνική έρευνα...επισυναπτόμενη κοινωνική έρευνα *(ξεφυλλίζει με
νευρικότητα τα χαρτιά)* Πού είναι τα άλλα χαρτιά; *(Ανοίγει το συρτάρι και τα πετάει
όλα έξω)* Πρέπει να μάθω!

Jean-Paul: Σε παρακαλώ ηρέμησε *(πάει να την ακουμπήσει).*

Ναταλία: *(Τον σπρώχνει έντονα)* Άσε με! Πρέπει να τα βρω. Δεν μπορεί, δεν
μπορεί να έχω ζήσει σε ένα ψέμα!

Jean-Paul: Ας τ αφήσουμε όπως είναι κι ας έρθουμε άλλη στιγμή....

Ναταλία: Είμαι υιοθετημένη. Καταλαβαίνεις; Ένα αβάπτιστο θήλυ στα
αζήτητα.

Jean-Paul: Για μένα δεν αλλάζει κάτι. Είσαι η δική μου Ναταλί.

Ναταλία: Ένα ανεπιθύμητο μωρό, παρατημένο στο εθνικό πάρκο. Τελικά
αυτό το αστείο με τον κήπο ήταν η μόνη αλήθεια!

Jean-Paul: *(Την πλησιάζει)* Σε παρακαλώ, μη φορτίζεσαι.

Ναταλία: Μη μ' ακουμπάς! *(τον κοιτάζει απειλητικά)* Τά 'χω χαμένα! Δεν ξέρω ποια είμαι! Δεν ξέρω τίποτα για ...μένα ...για κανέναν! Δεν είμαι σίγουρη για τίποτα.

Jean-Paul: Είσαι σε κατάσταση σοκ, σε παρακαλώ, ηρέμησε, είναι επικίνδυνο, σκέψου το μωρό μας.

Ναταλία: Δε με νοιάζει τίποτα. Τόσα ψέματα; Κι αυτά τα όνειρα... τό 'ξερα, ...τώρα θυμάμαι... τα θυμάμαι όλα, τις κούνιες στη σειρά... Κλαίνε, κλαίνε, κλαίνε κι ύστερα σιωπούν για ώρες... κι η νύχτα μια ατελείωτη σιγή. Ακούω συρσίματα, σιές πηγαινοέρχονται, τα πρόσωπα είναι θαμπά, οι φωνές μπερδεμένες κι εγώ κολλημένη στα κάγκελα Όλα τα θυμάμαι! Δεν είμαι τρελή τελικά! Τους τά 'λεγα... κι έκαναν πως δεν άκουγαν. Νόμιζα πως τα φαντάστηκα. Κάθε φορά που τους έλεγα μια τέτοια εικόνα, έστρεφαν αλλού το βλέμμα. Τους έφερνα σε δύσκολη θέση, θύμωναν, γίνονταν νευρικοί κι εγώ ένιωθα τρελή, ανόητη, αχάριστη. Ντρεπόμουν που τους απογοήτευα. Γιατί, γιατί μπαίνουν αυτές οι τρελές σκέψεις στο μυαλό μου; Αναρωτιόμουν. *(Πιο ήρεμα)* Μετά σταμάτησα να μιλάω. Τα σκεφτόμουν μόνη μου. Τουλάχιστον αν είμαι τρελή να το ξέρω μόνο εγώ. Να μην τους δυσκολεύω.

Jean-Paul: Έλα Ναταλί, αγάπη μου. Δεν ήξεραν κι εκείνοι, φοβόντουσαν ότι μπορεί να σ' έχαναν, αν μάθαινες την αλήθεια. Δεν είναι εύκολο.

Ναταλία: Και προτίμησαν το ψέμα!

Jean-Paul: Άλλη πρόθεση είχαν, είμαι σίγουρος. Να νιώσεις ασφαλής. Να νιώσουν σίγουροι ότι είσαι δική τους κι ότι κανείς δεν θα μπει ανάμεσά σας.

Ναταλία: Βαρέθηκα να δικαιολογώ τους άλλους, ακόμη κι αν οι προθέσεις τους είναι οι καλύτερες.

Jean-Paul: Μη γίνεσαι σκληρή.

Ναταλία: Δίκαιη γίνομαι.

Jean-Paul: Ας τα αφήσουμε όλα πίσω κι ας δούμε αυτό που έρχεται, τη δική μας οικογένεια.

Ναταλία: Όχι Jean-Paul! Θέλω να δω την αλήθεια. Θέλω να τα μάθω όλα. Ποιοι μ' έφεραν στον κόσμο. Πώς μ' έφεραν στον κόσμο. Με βία; Με αρρώστια; Με παρανομία; Με τι; Γιατί ήμουν ένα αβάπτιστο θήλυ στ' αζήτητα;

Jean-Paul: Μπορεί με τίποτα απ' αυτά. Ίσως απλά με αγάπη που βρήκε πολλά εμπόδια στο δρόμο της. Ό,τι έγινε, έγινε.

Ναταλία: *(Τον πλησιάζει)* Δεν θα μ εμποδίσεις! Αλλιώς δε θα ησυχάσω! Κι αν δεν ησυχάσω θα σε μισήσω! *(Βγάζει μια κραυγή)* Αααα!!! *(Διπλώνεται στα δύο)*.

Jean-Paul :Ναταλι! Ναταλι, αγάπη μου! Είσαι καλά; La bébé! Oh mon dieu, la bébé, notre bébé!

3^η σκηνή

Ο Jean-Paul μόνος του στην αίθουσα αναμονής ενός νοσοκομείου μιλά στο κινητό του.

Jean-Paul: Ναι, ναι.... Κοριτσάκι! 3.200γρ ... ευχαριστώ...ευχαριστούμε πολύ. Υπέροχη σου λέω...!δία η Ναταλι....όχι...Δεν είναι πολύ καλά, δεν έχει συνέλθει ... ανησυχώ για κείνη. Προέκυψε και κάτι... θα σου πω από κοντά. Εκεί στο σπίτι, ναι...θα σου πω...της δημιούργησε τρομερή ένταση. Η διαδρομή μέχρι να φτάσουμε ήταν εφιαλτική. Πονούσε...αλλά δεν είναι αυτό. Είχε χάσει τη ψυχραιμία της, έλεγε ασυναρτησίες. Ένας εφιάλτης σου λέω... τρώμαξα. Αυτές τις δύο μέρες δεν είναι καλά. Της δώσαν κάτι για να είναι πιο ήρεμη. Ναι...ναι... αυτό πιστεύω κι εγώ. Το bébé; Cohabitation, οπότε εκεί δίπλα μαζί της ... La mère et l'enfant ensemble. Είναι υπέροχη εικόνα!

Γιατρός: Είστε ο σύζυγος της κυρίας Ναταλίας Μπένου;

Jean-Paul: Ναι ο ίδιος. Συγγνώμη πρέπει να κλείσω, με ζητούν. Έγινε, θα τα πούμε φίλε, ευχαριστώ και πάλι.

Γιατρός: Πρέπει να σας μιλήσω για λίγο.

Jean-Paul: Παρακαλώ.

Γιατρός: Κύριε...

Jean-Paul: Σακόπουλος, Jean-Paul Σακόπουλος.

Γιατρός: Συνέβη ένα περιστατικό κύριε Σακόπουλε.

Jean-Paul: Τι περιστατικό;

Γιατρός: Η γυναίκα σας δεν είναι σε καλή ψυχική κατάσταση.

Jean-Paul: Ναι, το ξέρω. Ο τοκετός ήρθε κάπως ξαφνικά, είμασταν εκτός πόλης και...

Γιατρός: Κοιτάζτε, είναι σε υπερένταση, θα χρειαστεί βοήθεια.

Jean-Paul: Τι εννοείται; Κοιμόταν πριν από λίγο.

Γιατρός: Χρειάστηκε να απομακρύνουμε το βρέφος.

Jean-Paul: Για ποιο λόγο;

Γιατρός: Για την καλύτερη ασφάλειά του μεταφέρθηκε στη μονάδα νεογνών.

Jean-Paul: Μα έχουμε δηλώσει cohabitation...ε...πώς το λέτε; Να είναι μαζί.

Γιατρός: Κύριε Σακόπουλε, νομίζω πως η γυναίκα σας δεν είναι σε θέση να υποστηρίξει κάτι τέτοιο σ' αυτή τη φάση. Εμείς δεν μπορούμε να αναλάβουμε την ευθύνη αν συμβεί κάτι.

Jean-Paul: Σαν τι να συμβεί; Δεν καταλαβαίνω τι μου λέτε; Ποια ευθύνη;

Γιατρός: Η... μητέρα... επιτέθηκε στο βρέφος.

Jean-Paul: *(Ήρεμα, με έκπληξη)* Τι;

Γιατρός: Μπήκε τυχαία μία νοσηλεύτρια στο δωμάτιο και την είδε να τραντάζει βίαια το βρέφος. Ξέρετε, αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. Μπορεί να προκληθεί εγκεφαλική αιμορραγία ή κάταγμα σπονδυλικής στήλης ή κάκωση στον αυχένα του νεογνού.

Jean-Paul: Το μωρό είναι καλά; Τά 'χω χαμένα...

Γιατρός: Θα γίνουν όλες οι απαραίτητες εξετάσεις και θα είναι υπό παρακολούθηση για κάποια 24ωρα. Προς το παρόν θα αποφύγουμε να συντάξουμε κάποια αναφορά.

Jean-Paul: Τι εννοείται; Αναφορά σε ποιον;

Γιατρός: Ξέρετε, υπάρχουν συγκεκριμένα πρωτόκολλα που ακολουθούμε σε αυτές τις περιπτώσεις. Το σύνδρομο ανατάραξης βρέφους επισύρει εισαγγελική έρευνα.

Jean-Paul: *(Βρίσκει την αυτοκυριαρχία του)* Syndrome du bébé secoué... γνωρίζω πολύ καλά. Αλλά νομίζω πως υπερβάλλετε! Θα ξέρετε πολύ καλύτερα από εμένα ότι η ψυχολογία της λεχώνας είναι ευαίσθητη. Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα. Από τη μεριά μου θα φροντίσω η γυναίκα μου να υποστηριχθεί κατάλληλα.

Γιατρός: *(Κάπως ανήσυχα και απειλητικά μαζί)* Να το κάνετε κύριε Σακόπουλε, το συντομότερο δυνατό. Θα είναι καλό για όλους μας, κυρίως για το μωρό σας.

4^η σκηνή

Ο Jean-Paul στο σαλόνι του σπιτιού τους. Κοιτάζει λοξά το ρολόι του. Χτυπά το κουδούνι.

Jean-Paul: Καλησπέρα. Είσαι η Λώρα!

Λώρα: Ναι, χαίρω πολύ!

Jean-Paul: Πέρασε. Χαίρομαι που σε γνωρίζω από κοντά. Έχω ακούσει τόσα για σένα απ' τη Ναταλί.

Λώρα: Κι εγώ χαίρομαι που σε γνωρίζω επιτέλους Jean-Paul.

Jean-Paul: Δυστυχώς με τη Ναταλία χαθήκαμε από τότε που έφυγα για Αγγλία. Πάντα όμως τη σκεφτόμουν και μάθαινα νέα της.

Jean-Paul: Σπούδασες στο Plymouth απ' ό,τι ξέρω.

Λώρα: Ήταν το όνειρό μου να σπουδάσω στη συγκεκριμένη Σχολή Μαιευτικής.

Jean-Paul: Με την αδελφή σου τη Ράνια κάναμε παρέα στη Lyon.

Λώρα: Το ξέρω. Μου μιλούσε για σας. Όταν έμαθα για τη σχέση σας χάρηκα πολύ. Όλες οι παλιές φίλες είμασταν περήφανες για την καλή μας Ναταλία που αγάπησε τον γνωστό ακαδημαϊκό Dr. Jean-Paul Sakoroulos.

Jean-Paul: Υπερβολές. Μόνο στο σινάφι μου είμαι γνωστός.

Λώρα: Δε νομίζω. Έχω δει αρκετά ντοκιμαντέρ και συνεντεύξεις σου όπου παρουσιάζεις τις έρευνες του τμήματος Αρχαιολογίας.

Jean-Paul: Αρχαιομετρίας παρακαλώ.

Λώρα: Με συγχωρείς, δεν ξέρω καλά τη διαφορά.

Jean-Paul: Δεν πειράζει. Άλλωστε, δεν είμαστε εδώ για τη δική μου επιστήμη, αλλά για τη δική σου.

Λώρα: Αυτά που μού 'πες στο τηλέφωνο μ' ανησύχησαν.

Jean-Paul: Λώρα γι' αυτό σε κάλεσα. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου.

Λώρα: Πες μου να καταλάβω, τι συμβαίνει;

Jean-Paul: Νομίζω πως είσαι το κατάλληλο πρόσωπο. Μόνο εσένα μπορεί να εμπιστευτεί η Ναταλί για να πάρει βοήθεια.

Λώρα: Μακάρι να μπορώ να βοηθήσω. Αποκτήσατε πρόσφατα μωράκι.

Jean-Paul: Ναι, είναι ένα υπέροχο κοριτσάκι! Πηγαίνω στο θάλαμο νεογνών και την κοιτάζω απ' το παράθυρο. Μερικές φορές μ' αφήνουν και μπαίνουν και την κρατάω στην αγκαλιά μου. Έχει δύο τεράστια θολά γαλάζια μάτια... χωρίς βλεφαρίδες. Δεν ήξερα πως τα μωρά δεν έχουν βλεφαρίδες. Η Ναταλία ήθελε να πάρει το χρώμα των ματιών μου, αλλά πήρε το δικό της. Elle est adorable! Απλώνει το χεράκι της και ψηλαφεί το πρόσωπό μου, τα μάγουλά μου, τα

χείλια μου, σα να προσπαθεί να με γνωρίσει. Μετά κλείνει τα βλεφαράκια της και βυθίζεται. Κάθομαι και τη χαζεύω με τις ώρες. Ένα μικρό θαυματάκι...

Λώρα: Τι υπέροχο συναίσθημα Jean-Paul. Απόλαυσέ το όσο μπορείς. Είναι μαγικές αυτές οι στιγμές. Η Ναταλία πώς είναι;

Jean-Paul: Όλα αυτά τα ζω μόνος μου. Δύο 24ωρα τώρα ζω την απόλυτη μοναξιά. Η Ναταλί δεν θέλει ν' ακούσει κουβέντα για το μωρό. Δεν θέλει καν να το δει! Δε ρωτάει τίποτα γι' αυτό! Μέχρι πριν λίγες μέρες κάναμε τόσα σχέδια. Ζούσαμε μια υπέροχη προσμονή. Συμμετείχαμε σε ομάδες ανώδυνου τοκετού, παρακολουθούσε μία ομάδα θηλασμού... ήταν υπέροχη! Και μόλις ήρθε το μωρό στον κόσμο, τα πάντα άλλαξαν. Η ευτυχία χάθηκε σε μια στιγμή. *(Την κοιτάζει βουρνωμένος με απόγνωση)*. Λώρα, πες μου πως μπορείς να βοηθήσεις!

Λώρα: *(Τον αγγίζει ζεστά κι επιφυλακτικά)* Θα κάνω ό,τι μπορώ, στο υπόσχομαι. Έχω δουλέψει με πολλές γυναίκες που αντιμετωπίζουν κατάθλιψη λοχείας.

Jean-Paul: Πες μου λίγο να καταλάβω. Γιατί συμβαίνει αυτό;

Λώρα: Είναι συνηθισμένο μετά τον τοκετό. Στην εκπαίδευσή μου, είδα πολλές έγκυες γυναίκες να ζουν σε μία ονειρική συμβίωση με το μωρό τους που είναι ακόμη στην κοιλιά. Και μετά τη γέννα ν' αλλάζει εντελώς η ψυχολογία τους. Ν' αποξενώνονται, να γίνονται ψυχρές, ακόμη κι επιθετικές.

Jean-Paul: Ναι, καταλαβαίνω... προσπαθώ τουλάχιστον. Τι φταίει όμως;

Λώρα: Κάθε περίπτωση είναι διαφορετική. Κάποιες έγκυες δεν αντέχουν από ένα σώμα, να γίνονται μετά τη γέννα δυο ξένα σώματα. Τους πανικοβάλλει.

Jean-Paul: Μ' ανακουφίζει που δείχνεις εξοικειωμένη μ' αυτές τις αντιδράσεις. Δε σου κρύβω πως έχω τρομάξει με τη γυναίκα μου. Απομάκρυναν το μωρό από δίπλα της γιατί φοβήθηκαν για την ασφάλειά του. Έχασε τον έλεγχο, το πιστεύεις;

Λώρα: Θα χρειαστεί στήριξη. Συνέβη κάτι άλλο που μπορεί να την τάρραξε;

Jean-Paul: Ναι, ε... συνέβη. Η Ναταλί έμαθε κάτι από το παρελθόν. Εσύ την ξέρεις από παιδί, έτσι δεν είναι;

Λώρα: Φυσικά, μαζί μεγαλώσαμε.

Jean-Paul: Πες μου Λώρα, πως ήταν η σχέση της με τους γονείς της; Εγώ δεν πρόλαβα να τους γνωρίσω.

Λώρα: Απ' ό,τι θυμάμαι... όπως όλοι μας *(αμήχανα)*... Ειδικά στην εφηβεία όλοι είχαμε τις δυσκολίες μας με τους γονείς μας.

Jean-Paul: Η Ναταλί τι είδους δυσκολίες είχε μαζί τους;

Λώρα: Η μητέρα της ήταν μοναχικός τύπος, της άρεσε να διαβάξει. Ήταν κάπως φιλάσθενη και ήθελε την ησυχία της. Ο πατέρας της δούλευε πολύ, ήταν δραστήριος κι έλειπε συχνά. Όταν ήμασταν μικρά η Ναταλία ερχόταν συχνά σπίτι μας και καθόταν για ώρες. Έλεγε σ' εμένα και τη Ράνια «αν μπορούσα να διαλέξω οικογένεια θα επέλεγα τη δική σας». Θυμάμαι πως παίζαμε συχνά πως ήμασταν τάχα αδελφές.

Jean-Paul: «Αν διάλεγα οικογένεια θα επέλεγα τη δικιά σας»; Γιατί πιστεύεις το έλεγε αυτό;

Λώρα: *(Αμήχανα)* Τίποτα, αστειότητες. Παιχνίδια για μικρά παιδιά.

Jean-Paul: Σωστά. Παιχνίδια για μικρά παιδιά...

Λώρα: Ακριβώς.

Jean-Paul: Σημασία έχει να συνέλθει το συντομότερο δυνατό. Μπορείς να βοηθήσεις Λώρα; Είσαι διαθέσιμη;

Λώρα: Βέβαια, άλλωστε μόλις επέστρεψα στην Ελλάδα και δεν έχω δεσμευτεί με κάτι. Αν βέβαια συμφωνεί και η Ναταλία.

Jean-Paul: Σ' ευχαριστώ που ήρθες. Θα πω στη Ναταλία πως βρεθήκαμε κι ελπίζω να δεχτεί τη βοήθειά σου.

5^η σκηνή

Στο δωμάτιο του μαιευτηρίου.

Λώρα: Καλημέρα. Ναταλία! Είμαι πολύ χαρούμενη που σε βλέπω *(την πλησιάζει ζεστά κι αυθόρμητα)*.

Ναταλία: Γεια σου Λώρα. Χαίρομαι κι εγώ. Δεν έχεις αλλάξει καθόλου.

Λώρα: Να σου ζήσει το μωράκι. Πόσο χαίρομαι Ναταλία για σένα!

Ναταλία: Ευχαριστώ. Εσύ; όλα αυτά τα χρόνια;

Λώρα: Έχουν συμβεί πολλά. Θα τα πούμε τα δικά μου. Πες μου για σένα. Ο Jean-Paul μου είπε... ξέρεις βρεθήκαμε, τον γνώρισα. Είναι πολύ συμπαθής.

Ναταλία: Μου το είπε εκ των υστέρων.

Λώρα: Είναι ανήσυχος. Μου είπε πως έχεις δυσκολευτεί με το μωρό και μου ζήτησε να βοηθήσω. Ξέρεις την εξειδίκευσή μου ως βοηθό μητρότητας, έτσι δεν είναι;

Ναταλία: Φυσικά την ξέρω. Η Ράνια δεν χάνει ευκαιρία να μιλάει για τις επώνυμες μητέρες με τις οποίες συνεργαζόσουν κατά καιρούς.

Λώρα: Δεν υπάρχουν επώνυμες μητέρες. Υπάρχουν απλώς μητέρες.

Ναταλία: Ναι, αλλά ν' αναλαμβάνεις τροφός του πρωτότοκου της βασιλικής οικογένειας δεν είναι κάτι απλό.

Λώρα: (Ψιθυριστά) Μεταξύ μας, ήταν η δυσκολότερη συνεργασία που είχα ποτέ. Ανακουφίστηκα όταν το συμβόλαιό μου δεν ανανεώθηκε.

Ναταλία: Σημαντική εμπειρία όμως για σένα και το βιογραφικό σου.

Λώρα: Για μένα ήταν καλό, για τον μικρό διάδοχο όχι. Δεν είναι καλό να εναλλάσσονται τα πρόσωπα φροντίδας στα βρεφάκια.

Ναταλία: Και στα παλάτια γίνονται λάθη λοιπόν

Λώρα: Άστα τώρα αυτά και πες μου για τη δική σου πριγκίπισσα. Ο Jean-Paul μου ζήτησε να βοηθήσω.

Ναταλία: Δεν χρειάζομαι βοήθεια Λώρα. Το μωρό είναι μια χαρά κι εγώ χρειάζομαι απλά λίγο χρόνο να σκεφτώ.

Λώρα: Ο Jean-Paul μου είπε ότι το μωρό μεταφέρθηκε στο θάλαμο νεογνών.

Ναταλία: Ναι, καλύτερα.

Λώρα: Καλύτερα;

Ναταλία: Έκλαιγε συνεχώς, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Το σώμα μου πονάει παντού κι έχω έντονους πονοκεφάλους.

Λώρα: Καταλαβαίνω. Ίσως λίγο μασάζ θα σε βοηθούσε να χαλαρώσεις; (ανοίγει την τσάντα της και βγάζει μία συσκευή μασάζ). Βοηθάει πολύ τις λεχώνες. Θα δεις, θα ανακουφιστείς.

Ναταλία: Σ ευχαριστώ Λώρα, αλλά δεν είναι αυτό που έχω ανάγκη. Την ησυχία μου θέλω.

Λώρα: Άφησέ με να σε βοηθήσω. Έχω μεγάλη εμπειρία από νέες μητέρες. Ίσως χρειάζεσαι λίγη βοήθεια στην αρχή να καλύψεις τις ανάγκες του μωρού.

Ναταλία: Δεν νομίζω πως το μωρό έχει καμιά ανάγκη. Κλαίει, τρώει και κοιμάται.

Λώρα: Δεν είναι αρκετά αυτά. Χρειάζεται, το σώμα σου για την επιβίωσή του. Χρειάζεται τη λαχτάρα σου για να καθρεφτιστεί στα μάτια σου. Χρειάζεται τις φαντασιώσεις σου για να αποκτήσει νόημα η ζωή του.

Ναταλία: Χρειάζεται, χρειάζεται, χρειάζεται...έλα Λώρα! Ένα νεογέννητο είναι! Δεν έχουν όλα τα νεογέννητα αυτές τις...πολυτέλειες.

Λώρα: Τι σου συμβαίνει Ναταλία; *(την πλησιάζει τρυφερά)*.

Ναταλία: Τίποτα. Απλά βρισκω υπερβολικό να δίνεται τόση σημασία στις ανάγκες ενός βρέφους.

Λώρα: Μα κάνει τις πρώτες συνδέσεις του με τη ζωή. Ποιος θα το κάνει να νιώσει ασφάλεια, αν όχι εσύ;

Ναταλία: Δε νομίζω ότι μπορώ. *(Εξαντλημένη)* Δεν έχω τίποτα απ' όλα αυτά που είπες. Είμαι κενή. Άδεια.

Λώρα: Τι έγινε Νάταλι; Συνέβη κάτι;

Ναταλία: Πολλά.

Λώρα: Μίλησέ μου.

Ναταλία: Ξεσκεπάστηκαν όλα.

Λώρα: Όλα;

Ναταλί: Όλα τα προσχήματα.

Λώρα: Προσχήματα;

Ναταλία: Τα ψέματα μέσα στα οποία μεγάλωσα.

Λώρα: *(Απομακρύνεται κάπως)* Τι εννοείς Ναταλία;

Ναταλία: Εσύ το ήξερες; *(Την κοιτάζει στα μάτια, ενώ η Λώρα δείχνει αμήχανη)*. Το ήξερες. Το βλέπω στα μάτια σου. Κι εσύ κι η Ράνια! *(Έντονα)* Το ξέρατε όλοι λοιπόν! Και τι σκεφτόσασταν; Το καημένο το υιοθετημένο που το μάζεψαν απ' το δρόμο;

Λώρα: Τι λες Ναταλία!

Ναταλία: Ευτυχώς που βρέθηκε ένα σπίτι για το ανεπιθύμητο; Τι θα γίνει αν το μάθει; Καλύτερα να βουλώσουμε τα στόματά μας.

Λώρα: Τίποτα απ' όλα αυτά δε σκεφτόμασταν! Σ αγαπούσαμε.

Ναταλία: Και γιατί δε μιλούσατε;

Λώρα: Γιατί ήμασταν παιδιά.

Ναταλία: Ήσασταν οι καλύτερές μου φίλες. Γιατί δε μού 'πατε ποτέ την αλήθεια; Δε σκεφθήκατε πως δικαιούμουν να μάθω;

Λώρα: Οι γονείς, μας είχαν πει να μη μιλήσουμε ποτέ. (Έντονα) Και γιατί δε μας ένοιαζε! Θέλαμε μόνο να παίζουμε.

Ναταλία: Μεγάλωσα νομίζοντας πως είμαι τρελή, το ξέρεις; Όλες οι μνήμες μου βαφτιζονταν κακά όνειρα. Οι αναμνήσεις ήταν απλώς ιδέες του μυαλού μου. Οι ερωτήσεις μου; ενοχλητικές απαιτήσεις. Κι η αμηχανία... αυτή η αμηχανία.... Σα να συνωμοτούν όλοι σε κάτι που δεν καταλαβαίνω. Γιατί όλα αυτά;

Λώρα: Δεν ξέρω να σου απαντήσω. Αποφάσεις των μεγάλων. Δικές τους οι δυσκολίες, δικά τους τα λάθη. Τώρα είμαστε εμείς οι μεγάλοι. Κι εσύ είσαι νέα μητέρα.

Ναταλία: Δεν ξέρω τι είμαι...

Λώρα: Τώρα εσύ έχεις την ευθύνη για το μωρό σου.

Ναταλία: Ένα εγριαταλελειμμένο μωρό ζει μέσα μου. Κι ένα εξαπατημένο παιδί. Το ξέρεις ότι ζητούν την αλήθεια;

Λώρα: Δίκιο έχεις. Όλα τα παιδιά ζητούν μια μέρα την αλήθεια. Το μόνο που μπορώ να σου πω, είναι ότι οι θεοί σου γονείς σ' αγαπούσαν. Μη γίνεις άδικη μαζί τους.

Ναταλία: Ναι, με μια αγάπη γεμάτη φόβο. Και πολύ ψέμα.

Λώρα: Ναταλία, δεν μπορώ να σε βοηθήσω για το παρελθόν σου. Μπορώ όμως για το παρόν. Αυτή τη στιγμή το μωρό σου είναι στον θάλαμο νεογνών. Αυτό χρειάζεται τη φροντίδα μας.

Ναταλία: Είναι ασφαλές.

Λώρα: Άσε με να 'ρθω αύριο πάλι. Μία ώρα κάθε μέρα.

Ναταλία: Έλα. Καλό στον Jean-Paul θα κάνεις πιο πολύ. Σε μένα, δε νομίζω.

Λώρα: Ας είναι. Άσε με να ξανάρθω.

Ναταλία: Έλα. Μία ώρα όμως.

Λώρα: Μία ώρα κάθε μέρα.

Ακολουθούν δύο-τρία στιγμιότυπα όπου η Λώρα φροντίζει το μωρό. Σε κάποια στιγμιότυπα είναι παρών κι ο Jean-Paul που βοηθάει τη Λώρα. Μια ζεστή οικειότητα διακρίνεται ανάμεσά τους καθώς ασχολούνται με τη φροντίδα του μωρού. Η Ναταλία είναι απόμακρη, σκεπτική ή μιλάει στο τηλέφωνο. Τα φώτα ανάβουν και σβήνουν μεταξύ των στιγμιότυπων για να δώσουν την αίσθηση των ημερών που κολούν.

6^η σκηνή

Στο σπίτι.

Λώρα: *(Κοιτάζει το μωρό στην κούνια του).* Θα ξυπνήσει σε λίγο.

Jean-Paul: *(Πλησιάζει δίπλα της).* Κοίτα τα ματάκια της, βλέπει όνειρο.

Λώρα: Ναι, μάλλον.

Jean-Paul: Τι να ονειρεύεται άραγε;

Λώρα: Μάλλον κάτι ευχάριστο, αν κρίνω απ' το χαμόγελο.

Jean-Paul: Αναρωτιέμαι τι ονειρεύονται τα μωρά. Δεν έχουν ζήσει τίποτα ακόμη.

Λώρα: Κανένα όνειρο δε φτιάχεται απ' το τίποτα. Τόσα αγγίγματα, τόσες μυρωδιές, τόσοι ήχοι, απ' την μητέρα ακόμα.

Jean-Paul: Χαράσσουν τις πρώτες εμπειρίες μες' στο σώμα της μάνας. Σαν τον πρώτο Σουμέριο που χάραξε το πρώτο σύμβολο στην πλάκα.

Λώρα: Κάπως έτσι.

Jean-Paul: *(Κοιτάζει τη Ναταλία που κάθεται στον καναπέ με το κνητό της).* Ευτυχώς η Ναταλί έχει φροντίσει πολύ καλά γι' αυτές τις πρώτες εμπειρίες. Ε αγάπη μου;

Ναταλία: Τι είπες Jean-Paul; Δεν άκουσα.

Jean-Paul: *(Απογοητευμένος)* Τίποτα... κάτι λέγαμε με τη Λώρα. *(Την πλησιάζει)* Τι κοιτάς;

Ναταλία: Οργάνωση Roots. Εκεί θα ψάξω. Υπάρχουν κρατημένα αρχεία για κάθε υπόθεση υιοθεσίας. Δίνεις όλα τα στοιχεία που ξέρεις και γίνεται έρευνα.

Jean-Paul: Ωραία! Μακάρι να βρεθεί μια άκρη. *(Πλησιάζει στην κούνια).* Έλα όμως τώρα να δεις της μικρή. Κουνάει τα ματάκια της, σφίγγει τα χέρια της.

Ναταλία: *(Αποφευκτικά)* Ευτυχώς που κοιμάται κι έχουμε λίγη ησυχία. Πάω λίγο να ξαπλώσω, είμαι κουρασμένη *(φεύγει)*.

Jean-Paul: *(Απογοητευμένα)* D'accord, ma chérie.

Λώρα: Jean-Paul με βοηθάς λίγο; *(Έχει στα χέρια της δύο, τρία μπιμπερό, τις θηλές, ένα θερμαντήρα. Τα τοποθετούν σ' ένα τραπέζι. Συνεργάζονται. Η Λώρα ετοιμάζει τη φόρμουλα).*

Jean-Paul: Της έδωσες το θήλαστρο να δοκιμάσει;

Λώρα: Όχι ακόμη.

Jean-Paul: Γιατί;

Λώρα: Δεν μπορεί, δεν τη βλέπεις;

Jean-Paul: Δεν έχεις άδικο. Έχει αλλάξει προσωπικότητα. Ξύπνησαν όλες οι χίμαιρες μέσα της. Δεν την αναγνωρίζω.

Λώρα: Ας της δώσουμε λίγο χρόνο.

Jean-Paul: Προσπαθώ να την κατανοήσω Λώρα. Δεν είναι εύκολο αυτό που της συμβαίνει. Όμως φέρεται άδικο στο μωρό. Είναι παγερή, αδιάφορη, απόμακρη...σε μία σχέση τόσο άνιση, όσο καμία άλλη. Με θυμώνει αυτό.

Λώρα: Όσο κι αν σε θυμώνει, έχει λόγους να είναι πιο θυμωμένη. Αυτή η άνιση σχέση αναβιώνει μέσα της κι αιμορραγεί. Νιώθει πως υπήρξε ασήμαντη, ανάξια ν' αγαπηθεί. Και το ίδιο προξενεί άθελά της στη δική της κόρη...

Jean-Paul: Τραύματα που μας τυφλώνουν. Ενώ τα πράγματα είναι πιο απλά. Είναι απολύτως σημαντική αυτή τη στιγμή.

Λώρα: Αυτές είναι οι παρενέργειες, αν δεν αγαπηθείς όταν πρέπει, από αυτούς που πρέπει. Αυτόν τον κύκλο πρέπει να σπάσει.

Jean-Paul: Τι μπορώ να κάνω Λώρα; Πώς να βοηθήσω;

Λώρα: Προς το παρόν θα φροντίσεις εσύ να είσαι σημαντικός και για τις δυο τους. Έχουμε δρόμο μπροστά μας.

Jean-Paul: *(Απελπισμένος)* Δεν είναι εύκολο. Έχω τόση δουλειά, εργασίες, διαλέξεις, ... *(Την πιάνει με απόγνωση απ' τα ώμους)* Ευτυχώς είσαι εσύ εδώ.

(Το μωρό ακούγεται. Η Λώρα σκύβει στην κούνια και το παίρνει στην αγκαλιά της. Ο Jean-Paul την παρακολουθεί).

Jean-Paul: Θα γίνεις πολύ τρυφερή μητέρα.

Λώρα: Ίσως.

Jean-Paul: Μα φαίνεται! Αν φροντίζεις έτσι τα ξένα μωρά, σκέψου τι θα κάνεις στα δικά σου.

Λώρα: Δικά μου είναι αυτά τα μωρά, δεν είναι ξένα.

Jean-Paul: Τι λες Λώρα; Το δικό σου μωρό θα κάνει τα πρώτα του σύμβολα μες στο δικό σου σώμα. Αυτά δε μου 'λεγες πριν;

Λώρα: Δε θα υπάρξει αυτό το μωρό Jean-Paul. *(Αφήνει το μωρό στην κούνια).*

Jean-Paul: Γιατί να μην υπάρξει;

Λώρα: Μεγάλη ιστορία....

Jean-Paul: Τι εννοείς;

Λώρα: Καθένας από μας έχει τις δικές του χίμαιρες. Και κάθε οικογένεια τα δικά της μυστικά.

Jean-Paul: Πες μου... αν θέλεις....

Λώρα: Άσ' το. Δεν είναι ευχάριστη ιστορία.

Jean-Paul: Δεν πειράζει. Θέλω να την ακούσω.

Λώρα: Πάνε πολλά χρόνια... ας το σου λέω.

Jean-Paul: Μίλα μου Λώρα.

Λώρα: (Ξεφυσά) Ακόμη παίζαμε σχεδόν με τη Ράνια και τη Ναταλία....

Jean-Paul: Και;

Λώρα: Εκείνος γύρω στα 35. (ειρωνικά) Οικογενειακός μας φίλος... Τα κορίτσια τον ήξεραν, αλλά δεν έμαθαν ποτέ.

Jean-Paul: Τι συνέβη;

Λώρα: Παράταγα εκείνες τις ωραίες ανέμελες συζητήσεις στη μέση και σαν υπνωτισμένη τον ακολουθούσα. Στην αρχή με μαγνήτιζε, τον θαύμαζα. Ένιωθα πως ζούσα κάτι σπουδαίο, κάτι πολύ μοναδικό. Κι όμως αργότερα τα πράγματα άλλαξαν. Με φόβιζε, με απειλούσε, μου επέβαλλε με τον τρόπο του τι να κάνω και τι να λέω. Ποτέ δεν κατάλαβα, γιατί; πώς;εγώ. Δεν είχα κλείσει τα 16 όταν κατάλαβα πως ήμουν έγκυος. Άρχισα να κρύβομαι απ' όλους. Ένα απόγευμα με πιάσαν πόνοι, αφόρητοι. Δεν τολμούσα να μιλήσω σε κανέναν. Δεν ήξερα τι να κάνω. Η μάνα μου θα με σκότωνε, ο πατέρας μου... ας το. Καθώς κατέβαινα τις σιάλες ένωσα τα πόδια μου υγρά. Μια μάζα γλίστρησε από μέσα μου. Το είδα με τα μάτια μου... ένας μικρός γυρίνος καμπουριασμένος σε μια μάζα πηχτά υγρά και αίματα. «Ένα μικρό τέρας είναι!» σκέφτηκα. Άρπαξα τις γλίτσες με τα χέρια μου κι έτρεξα στην τουαλέτα, έκοψα το λώρο και τα πέταξα όλα στη λειάνη. Να φύγουν από πάνω μου! (Παύση) «Θα μπορούσαμε να την είχαμε χάσει» είπε ο γιατρός κάποιες μέρες μετά. «Δυστυχώς, λόγω της σηψαιμίας δεν μπορέσαμε να κρατήσουμε τα κύρια όργανα αναπαραγωγής».

Jean-Paul: Λώρα c' est terrible! Ήσουν παιδί!

Λώρα: Αυτό που κάνω δεν είναι δουλειά. Είναι χρέος σ εκείνον τον μικρό γυρίνο. Εκείνο το μικρό τερατάκι που ρουφήχτησε στον απόπατο της τουαλέτας. Αυτή η εικόνα θα με στοιχειώνει για πάντα.

(Την πνίγουν τα δάκρυα και ο Jean-Paul πάει να την αγκαλιάσει, αλλά ακούγεται το κλάμα του μωρού).

Λώρα: Ξύπνησε! *(Πάει να κινηθεί βιαστικά προς την κούνια και σκουπίζει τα δάκρυά της).*

Jean-Paul: *(Σοκαρισμένος)* Κάθισε εσύ. Κάθισε. Θα το πάρω εγώ.

(Πηγαίνει στην κούνια και το σηκώνει. Το παίρνει στην αγκαλιά του.)

(Παύση)

Λώρα: *(Τον πλησιάζει και του ξεκουμπώνει το πουκάμισο και τοποθετεί το μωρό στο στέρνο του)* Reau à reau. Του κάνει τόσο καλό η επαφή με το δέρμα.

Jean-Paul: Λώρα δεν ξέρω τι να πω. Λυπάμαι...

Λώρα: Τίποτα. Ανήκει στο παρελθόν. Το παρόν είναι εδώ *(ακουμπάει το μωρό και τον Jean-Paul μαζί).*

Jean-Paul: Σ' ευχαριστώ Λώρα. Ευχαριστώ για όλα. Μακάρι κι εσύ να...

Λώρα: Ασ' το..

Jean-Paul:...να βρεις ό,τι σε κάνει ευτυχισμένη.

Λώρα: Ξέρω να ευτυχώ. Έχω τον τρόπο μου.

7^η σκηνή

(Ο Jean-Paul έχει το μωρό στα χέρια, του τραγουδάει και η Λώρα είναι δίπλα του. Η Ναταλία στον καναπέ.)

Jean-Paul:*(τραγουδάει)* Ou da da, ou da da, sur le cheval de mon papa, un-deux-trois! Bloom! *(Ακούγονται τα γέλια του μωρού).*

Λώρα: *(Γέλια)* Τι γλυκιά που είναι! Σου αρέσουν αυτά που σου κάνει ο μπαμπάς; Ναταλία έλα να τους δεις.

Jean-Paul: Ou da da, ou da da...

Λώρα: *(Πλησιάζει και τον ακουμπά στον ώμο)* ...sur le cheval de ton papa...

Jean-Paul:... un-deux-trois! Bloom!

Ναταλία: *(Τους λοξοκοιτάει και ταυτόχρονα κοιτάζει την οθόνη του κινητού της).*

Jean-Paul: Λώρα αυτά τα φορμάκια που της πήρες, της πάνε πολύ.

Λώρα: Τα πήρα απ' το καινούργιο που άνοιξε στην πλατεία. Cotton organic.

Jean-Paul: Έκανε μπανάκι σήμερα;

Λώρα: Θα κάνουμε σε λίγο.

Jean-Paul: Κρίμα, θα πρέπει να φύγω. Έχω μια συνάντηση στις 5.00. Αλλιώς θα σε βοηθούσα.

Λώρα: Δεν πειράζει. Μια χαρά θα τα πάμε. *(Αμήχανα)* Μπορεί να με βοηθήσει η Ναταλία. Έ Ναταλία;

Ναταλία: *(Η Ναταλία όρθια με το κινητό στο αυτί της, κάνει νόημα να κάνουν ησυχία)* Γεια σας. Οργάνωση Roots; Είμαι η Ναταλία Μπένου. Είχαμε κάποια εξέλιξη στην υπόθεσή μου; Έχω κάποια στοιχεία ακόμη που ξέχασα να σας φέρω. Κάποια αποκόμματα εφημερίδων είναι, έχουν ημερομηνίες επάνω. Θα με πάρετε εσείς; Α, μάλιστα... Εντάξει θα περιμένω τηλεφώνημά σας. Ευχαριστώ.

Λώρα: Σε θαυμάζω Ναταλία, θέλει πολλή δύναμη αυτό που κάνεις.

Ναταλία: Καμία δύναμη. Είναι ανάγκη, όπως η πείνα, η δίψα. Είναι ανάγκη να ξέρεις ποιοι σ' έφεραν στον κόσμο.

Λώρα: Μετά θα είναι όλα αλλιώς. Θα είσαι πιο ήρεμη. Πιο παρούσα.

Ναταλία: Δεν απουσίασα ποτέ Λώρα. Εδώ είμαι όλη μέρα.

Jean-Paul: Είσαι παρούσα - απύσα Ναταλί.

Ναταλία: Εσύ δουλεύεις Jean-Paul και απουσιάζεις. Όχι εγώ.

Jean-Paul: Όταν είμαι εδώ όμως, είμαι παρών, συμμετέχω, ασχολούμαι με το μωρό, προσπαθώ να τη χορτάσω.

Ναταλία: Κι εγώ το ίδιο κάνω. Αλλά λείπεις στο πανεπιστήμιο και δε το βλέπεις.

Λώρα: Ναταλία, θέλεις να με βοηθήσεις να ετοιμάσουμε μαζί το γάλα;

Ναταλί: *(Βοηθάει τη Λώρα μηχανικά). (Μουρμουρίζει)* Τα αποκόμματα μη ξεχάσω. Είναι σημαντικά. *(Φεύγει και πηγαίνει στο ντουλάπι. Η Λώρα ετοιμάζει το γάλα).*

Jean-Paul: Αυτό εννοώ Ναταλί. Δεν ολοκληρώνεις ποτέ μια δουλειά με το μωρό.

Ναταλία: Πάλι με κατηγορείς;

Jean-Paul: Γιατί το παίρνεις έτσι;

Ναταλία: Και πώς θες να το πάρω; Τώρα δε βοηθούσα τη Λώρα;

Jean-Paul: Άσ' το! Καλύτερα να φύγω. Έχω ραντεβού άλλωστε.

Ναταλία: Βλέπεις; Εσύ έχεις ραντεβού. Εγώ εδώ θα μείνω.

Jean-Paul: Γεια σου Λώρα. Καλό μπανάκι στη μικρή

Λώρα: Γεια σου Jean-Paul

Jean-Paul: *(Προς τη Ναταλία αμήχανα)* Alors, à bientôt.

(Αμήχανη παύση. Η Λώρα βιδώνει το μπιμπερό).

Λώρα: Τα βρήκες;

Ναταλία: Ποια;

Λώρα: Τα αποκόμματα.

Ναταλία: Ναι, τα βρήκα.

Ναταλία: Θέλεις πριν τη φόρμουλα να βγάλουμε πρώτα λίγο γάλα με το θήλαστρο;

Ναταλία: Όχι πάλι, δεν την μπορώ αυτή τη διαδικασία.

Λώρα: Έλα να δοκιμάσουμε. Θα σε βοηθήσω. Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι το μητρικό.

Ναταλία: *(Τη διακόπτει)* Πάρ' το απόφαση κι εσύ κι ο Jean-Paul. Δεν μπορώ να δώσω μητρικό!

Λώρα: Έχεις γάλα, γιατί να μην το δώσεις; Θα ανακουφίσει κι εσένα. Αξίζει να προσπαθήσουμε λίγο ακόμα.

Ναταλία: Μην υπαινίσσεσαι συνέχεια πως δεν προσπαθώ.

Λώρα: Όχι Ναταλία, δεν υπαινίσσομαι τίποτα.

Ναταλία: Φυσικά και υπαινίσσεσαι. Με κρίνετε συνεχώς. Με κάνετε και νιώθω ανίκανη, ανεπαρκής, αδιάφορη.

Λώρα: Όχι, όχι κάνεις λάθος!

Ναταλία: Με κάθε σου κίνηση υπονοείς πως είμαι μια άχρηστη μάνα! Μια ανίκανη! Μια σκύλα που δεν μπορεί να δώσει αγάπη στο μωρό της.

Λώρα: Όχι, δεν είναι έτσι! Μη το πιστεύεις αυτό. Προσπαθώ να βοηθήσω.

Ναταλία: Προσπαθείς να βοηθήσεις γιατί θεωρείς πως δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνη μου, με το παιδί μου. Και ξέρεις κάτι; Δεν έχεις άδικο. Δεν μπορώ να δώσω τίποτα! Σπάει το κεφάλι μου απ' τα συνεχόμενα κλάματά του,

κουράστηκα να τραβάω τα στήθη μου για 10 γραμμάρια μητρικό γάλα, σιχάθηκα να βλέπω το σώμα μου σ' αυτό το χάλι!

Λώρα: *(Την πλησιάζει με νοιάξιμο)* Όχι Ναταλία, ηρέμησε.

Ναταλία: *(Με σπαραγμό)* Θέλω πίσω τον εαυτό μου! Ποιον εαυτό μου; Μια εξαπατημένη ζωή έχω ζήσει. Ένα πρόβλημα ήμουν πάντα για όσους ήταν γύρω μου. Τι θα με κάνουν; Τι θα μου πουν; Τι θα μου κρύψουν; Πώς θα αντιδράσω; Εγώ δεν ήμουν ένας απλός άνθρωπος. Αλλά ένας άνθρωπος – πρόβλημα!

Λώρα: Τι λες; Κανένας δε το πιστεύει αυτό!

Ναταλία: Και για τον Jean-Paul ένα πρόβλημα είμαι. *(Πλησιάζει στην κούνια. Σκύβει)* Καλύτερα να μην υπήρχε. Να μη το είχα γεννήσει ποτέ!

Λώρα: *(Γρέχει στην κούνια να προστατεύσει το μωρό που αρχίζει να κλαίει).*

Ναταλία: *(Πιάνει το κεφάλι της)* Τα μηνίγγια μου, τα μηνίγγια μου. Δεν το αντέχω! *(Ξεσπά σε λυγμούς. Πιάνεται από την κούνια και γονατίζει δίπλα κλαίγοντας γοερά).* Ποιος μπορεί να με σώσει, ποιος; *(Η Λώρα γονατίζει δίπλα της και την αγκαλιάζει).*

Λώρα: Σσσς... ηρέμησε. *(Η Λώρα την έχει αγκαλιά και την καθησυχάζει).*

Ναταλία: Λώρα φοβάμαι. Είμαι ένα τέρας που ποτέ δεν αγαπήθηκε και δεν μπορεί να αγαπήσει.

Λώρα: Έλα Ναταλία, έλα να καθίσουμε στον καναπέ. *(Τη βοηθάει να σηκωθεί και την οδηγεί στον καναπέ).* Εδώ μαζί, οι δυο μας. Ξάπλωσε. *(Η Ναταλία ξαπλώνει σε εμβρυακή στάση και η Λώρα της χαϊδεύει τα μαλλιά).* Ξέρεις ποιο είναι το πιο σημαντικό δώρο που μπορεί να κάνει κάποιος στον εαυτό του; Ε; ξέρεις; Ο χρόνος. Το πολύτιμο δώρο του χρόνου.

Ναταλία: Ο χρόνος... τι θα κάνει ο χρόνος σ' ένα τέρας;

Λώρα: Θάυματα θα κάνει. Μη βιάζεσαι. Το πέραςμα σε μια άλλη κατάσταση θέλει χρόνο, η συγχώρεση θέλει χρόνο, το μεγάλωμα ενός παιδιού θέλει χρόνο. Κι ο χρόνος περνάει γρήγορα και μας αλλάζει. Θυμάσαι πότε ήμασταν παιδιά; Τις βόλτες μας στο πάρκο;

Ναταλία: Στο πάρκο απέναντι απ' την Εθνική Βιβλιοθήκη;

Λώρα: Θά 'μασταν δώδεκα, δεκατριών χρονών.

Ναταλία: Η σαββατιάτικη μας βόλτα.

Λώρα: Κάθε Σάββατο στις 5.00μ.μ οι τρεις μας, εγώ εσύ και η Ράνια. Πηδάγαμε πάνω στις χαραγμένες πλάκες.

Ναταλία: Ναι! Τι ωραία που ήταν! Πώς λέγανε το ποίημα;

Λώρα: Cascando, του Beckett.

Ναταλία: Ναι Cascando. Κάθε βήμα μία λέξη. Κι εμείς να πηδάμε από πλάκα σε πλάκα και να διαβάζουμε τα λόγια.

Λώρα: Τα θυμάσαι;

Ναταλία: «Αν εσύ δε μ' αγαπήσεις/δε θ' αγαπηθώ ποτέ».

Λώρα: «Εάν εγώ δε σ' αγαπήσω/

Ναταλία - Λώρα: (Μαζί) «Δεν θ' αγαπήσω ποτέ». (Γέλια).

Ναταλία: (Μελαγχολεί απότομα) Τότε δεν καταλαβαίναμε το νόημα. Τώρα όμως; (Σηκώνεται από την ύπτια θέση) Ξέρεις τι θα 'θελα; Να τις είχα εδώ απέναντί μου. Και τις δύο μητέρες μου. Και τους δύο πατεράδες μου. Να τους κοιτάζω βαθιά στα μάτια και να αρθρώσω αυτά τα λόγια.

Λώρα: Εκείνοι, δεν μπόρεσαν, τόσο, όσο το είχες ανάγκη. Εσύ όμως, ίσως μπορέσεις. Έλα, να προσπαθήσουμε μαζί. Ας γίνουμε δύο comadre, εγώ κι εσύ. Κάτι παραπάνω από φίλες. Εγώ θα είμαι η μητέρα σου, κι εσύ θα είσαι η δική μου.

Ναταλία: Πόσο ανάγκη έχω να νιώσω αυτή την ασφάλεια... Κάποιος να με παρηγορήσει, να με καθοδηγήσει, να με αντέξει...

Λώρα: Εμπιστεύσου με Ναταλία. Ας ακουμπήσουμε με φροντίδα η μία στην άλλη.

Ναταλία: Λώρα, κάνε με ικανή ν' αγαπήσω βαθιά αυτή τη νέα ψυχούλα. Μεταμόρφωσε με. Και μη φύγεις πριν τα καταφέρω. Μη το κάνεις.

Λώρα: Δεν θα το κάνω.

8^η σκηνή

(Η Λώρα μόνη της στο δωμάτιο διπλώνει ρούχα καθώς τα τραβάει από μία στοίβα ρούχα πάνω στον καναπέ. Ανάμεσα στα ζιπουνάκια, τις πετσετούλες, τις σαλιάρες τραβάει ένα πουκάμισο του Jean-Paul. Το πιάνει αργά στα χέρια της, σαν κάτι πολύτιμο και το διπλώνει τελετουργικά. Ακούγεται η πόρτα να μπαίνει κάποιος. Αφήνει γρήγορα το πουκάμισο. Μπαίνει ο Jean-Paul).

Jean-Paul: Καλημέρα Λώρα.

Λώρα: Καλημέρα.

Jean-Paul: *(Πηγαίνει πάνω απ την κούνια)* Κοιμάται;

Λώρα: Όπου να' ναι θα ξυπνήσει.

Jean-Paul: Η Ναταλί έφυγε;

Λώρα: Ναι πρωί-πρωί. Ήταν αγχωμένη.

Jean-Paul: Λογικό. Δεν ξέρει τι θα συναντήσει.

Λώρα: Ελπίζω να πάνε όλα καλά.

Jean-Paul: Κι εγώ. Έχω μεγάλη αγωνία.

Λώρα: Αυτή η συνάντηση θα ναι καθοριστική για την ψυχολογία της.

Jean-Paul: Για όλους μας. Πάω να φτιάξω καφέ. Θέλεις;

Λώρα: Ναι. Ευχαριστώ.

Jean-Paul: Café au lait, σωστά;

Λώρα: Σωστά.

(Η Λώρα συνεχίζει το βόλεμα. Αδειάζει τον καναπέ από τα ρούχα. Ρίχνει μια φευγάλα ματιά στον καθρέφτη, πάει να φτιάξει τα μαλλιά της, αλλά γρήγορα απομακρύνεται ενοχικά).

Jean-Paul: Έτοιμοι. Έλα να καθίσουμε λίγο. Το μωρό κοιμάται. *(Κάθονται στον καναπέ)*. Νοσταλγώ καμιά φορά τη ζωή μας στη Lyon. Ήμασταν τόσο ξένοιαστοι, τόσο χαρούμενοι.

Λώρα: Δε μού 'χεις πει. Πώς γνωριστήκατε με τη Ναταλία;

Jean-Paul: Α! Η γνωριμία μας με τη Ναταλί ήταν επεισοδιακή από την πρώτη στιγμή.

Λώρα: Δηλαδή;

Jean-Paul: Το πανεπιστήμιό μας είχε αναλάβει να εκπονήσει μια έρευνα στο μουσείο des Beaux-Arts. Εκείνη εργαζόταν στο τμήμα συντήρησης έργων τέχνης. Κάποια στιγμή λοιπόν διαφωνήσαμε για τη χρονολόγηση μιας αρχαίας Ελληνικής υδρίας. Ήταν ένα απ' τα πολύτιμα λατρευτικά αντικείμενα που έκρυψαν οι Έλληνες για να τα σώσουν απ' τη βεβήλωση του Ρωμαίου Σύλλα. Εκείνη λοιπόν, επέμενε πεισματικά πως ήταν του 5^{ου} αιώνα, ενώ αποδεικνυόταν επιστημονικά πως ήταν προγενέστερη.

Λώρα: Πάντα ήταν πεισματάρη η Ναταλία.

Jean-Paul: Στο τέλος, κι εφόσον της αντέκρουσα όλα τα επιχειρήματά της, μου λέει το εξής ανεκδιήγητο «dr Jean-Paul Σακόπουλε, είστε μισός Έλληνας,

μισός Γάλλος. Επιτρέψτε μου σαν ολόκληρη Ελληνίδα να γνωρίζω λίγο καλύτερα πότε χρονολογείται η Ελληνική υδρία». Ήταν τόσο γλυκά θρασύς που με αποστόμωσε.

Λώρα: (Γελάει) Πράγματι, απίστευτη.

Jean-Paul: Μετά από λίγες ώρες της έστειλα μήνυμα και την προσκαλούσα σε γεύμα για λύσουμε τις διαφωνίες μας. Αυτό ήταν

Λώρα: Σου λείπει η Γαλλία Jean-Paul;

Jean-Paul: Πολύ. Μου λείπουν οι βόλτες δίπλα στον ποταμό Rhône, η θέα απ' τον Fourvière, η βουτυρένια γεύση των κρουασάν. Πιο πολύ μου λείπει αυτό που ένιωθα... η σιγουριά, η ασφάλεια, η πληρότητα. Όλα έχουν αλλάξει Λώρα. Δεν ξέρω τι θα ξημερώσει την επόμενη μέρα.

Λώρα: Ναι, καταλαβαίνω.

Jean-Paul: Μετά το ναυάγιο του πρώτου μου γάμου ήμουν διαλυμένος. Είχα χάσει κάθε εμπιστοσύνη στον εαυτό μου και στους άλλους. Και φυσικά σε όλες τις γυναίκες. Όταν μπήκε η Ναταλί στη ζωή μου τα πάντα άλλαξαν. Ξαναγεννήθηκε ο κόσμος όλος κι εγώ μαζί. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως θα κάνω τα πάντα για να πετύχει.

Λώρα: Και το κάνεις.

Jean-Paul: Δεν είναι όμως μόνο στο χέρι μου. Για άλλη μια φορά έχω χάσει τον έλεγχο. Η Ναταλί έχει απορροφηθεί απ' τα δικά της θέματα. Κι εγώ και το μωρό είμαστε στο φόντο. Νιώθω τόσο μόνος, τόσο χαμένος και τόσο ανίκανος να κάνω κάτι.

Λώρα: Λίγη υπομονή. Κάνε λίγη υπομονή.

Jean-Paul: Κουράστηκα Λώρα, κουράστηκα να φροντίζω, να προστατεύω, να κρατώ ισορροπίες, να ελπίζω...

(Ακούγεται το κλάμα του μωρού).

Λώρα: Ξύπνησε. *(Πηγαίνει στην κούνια, το παίρνει στην αγκαλιά της και ξανακάθεται στον καναπέ. Κάθονται αμίλητοι για λίγο. Ο Jean-Paul της τραβά το ντεκολτέ και βάζει το μωρό ανάμεσα στα στήθη της).*

Jean-Paul: Εσύ δε λες πως είναι καλύτερα peau à peau;

(Ο Jean-Paul τους κοιτάζει στοργικά. Χαϊδεύει το μωρό και μετά χαϊδεύει το λαιμό της Λώρας. Σκύβει και τη φιλά στο λαιμό. Η Λώρα με το ένα της χέρι κρατά το μωρό και με το άλλο χαϊδεύει τον Jean-Paul στο κεφάλι. Εκείνος συνεχίζει και τη φιλά στο λαιμό και στο στήθος, στην αρχή απαλά, μετά πιο έντονα).

(Ακούγονται απ' έξω κλειδιά. Απομακρύνονται. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει η Ναταλία. Οι δυο τους είναι αναστατωμένοι και αμήχανοι αλλά η Ναταλία δεν παρατηρεί κάτι, είναι σαν υπνωτισμένη).

Ναταλία: Αυτό ήταν. Καμιά συγκίνηση. Κανένα κλάμα. Καμιά φόρτιση. Μια ταλαιπωρημένη γυναίκα, όχι πολύ μεγαλύτερή μου. Θα μπορούσε να είναι και αδελφή μου. Ντράπηκα να ρωτήσω πολλά, καθώς είδα την ενοχή στο βλέμμα της. Ντρεπόταν να με κοιτάξει στα μάτια. Με φοβόταν, μήπως την επικρίνω, μήπως την κατηγορήσω. Ήταν απολογητική, μου είπε «βρίσε με αν θέλεις». «Όχι! Καλά έκανες» της είπα «έκανες αυτό που μπορούσες». Τά 'λεγα, αλλά δεν ένιωθα τίποτα. Μιλούσα σε μια ξένη. Τίποτα δε μας συνδέει. Κανένα βίωμα, καμιά μνήμη... Μόνο μια πληροφορία ήταν χρήσιμη. Σε ποιον μοιάζουν τα γαλανά μου μάτια. Κι αυτό ήταν αρκετό.

Jean-Paul: Ω, Ναταλί!

Ναταλία: Της χρωστώ ευγνωμοσύνη που με γέννησε και δε μ' έριξε. Της το 'πα. Ένωθα τους γονείς μου, *(με έκφραση)* τους θετούς γονείς μου σα να 'ταν κάπου εκεί και με κοιτούσαν. Ντρεπόμουν, σα να τους πρόδιδα. Είχα όμως το δικαίωμα να μάθω. Όλη μου τη ζωή τη μοιράστηκα μαζί τους. Όλες οι χαρές κι οι λύπες μαζί. Μαζί κι όλα τα λάθη. Έκαναν κι αυτοί αυτό που μπορούσαν. Μέχρι εκείνη την ημέρα... που μηδένισαν όλα. Και μετά ξανάρχισα. *(Πλησιάζει τον Jean-Paul)*. Ξανάρχισα με μαζί Jean-Paul. *(Τον κοιτάει στα μάτια)*. Κι αυτό θέλω. Να συνεχίσουμε. Κι ας γίνουν λάθη.

Jean-Paul: Αλήθεια αγάπη μου;

Ναταλία: Νιώθω ν' αλλάζουν όλα μέσα μου. Λώρα, το δώρο του χρόνου αρχίζει να κάνει το θαύμα του. Είχες δίκιο. *(Κατευθύνεται αργά προς την κόννια, ενώ ο άντρας της και η Λώρα την κοιτούν αμίλητοι. Παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της)*. Θα πάω λίγο μέσα να ξαπλώσω μαζί με τη μικρή. Έχουμε πολλά να πούμε.

9^η σκηνή

(Η Λώρα μαζεύει τα τελευταία πράγματά της. Οι βαλίτσες της είναι έτοιμες. Φοράει το παλτό της.)

Jean-Paul: Έτοιμη;

Λώρα: Έτοιμη.

Jean-Paul: Να καλέσω ταξί;

Λώρα: Έχω καλέσει ήδη. Φτάνει σε 10'.

Jean-Paul: Ωραία. *(Την πλησιάζει και αγγίζει ένα λούτρινο που προεξέχει απ' την τσέπη του παλτού της).*

Λώρα: Το ζήτησα απ' τη Ναταλία. *(Το πιάνει κι εκείνη).* Αναμνηστικό.

Jean-Paul: Καλά έκανες. Τις χαιρέτησες;

Λώρα: Ναι, πριν από λίγο.

Jean-Paul: Δεν είναι εύκολο.

Λώρα: Ούτε για μένα.

Jean-Paul: Το ξέρω.

Λώρα: Είναι όμως το σωστό.

Jean-Paul: Ναι, μάλλον, είναι το σωστότερο.

Λώρα: Λυπάμαι που ...δεν τα κατάφερα.

Jean-Paul: Μια χαρά τα κατάφερες! Δεν θα τα είχαμε βγάλει πέρα χωρίς εσένα.

Λώρα: Έγιναν λάθη. Ευθύνομαι γι' αυτό.

Jean-Paul: Κανένα λάθος. Ό,τι συμβαίνει έχει το λόγο του. Ήσουν υπέροχη. *(Την πιάνει απ' τα μπράτσα της).*

Λώρα: Καλύτερα να φεύγω.

Jean-Paul: Περιμένε λίγο. *(Ψάχνει στα πράγματά του. Βρίσκει τον γαλάζιο νυχοκόπτη).* Κράτησέ το. Είναι ο δικός μου βρεφικός νυχοκόπτης.

Λώρα: Αχ όχι Jean-Paul, αυτό είναι κειμήλιο για σένα.

Jean-Paul: Κάτι παραπάνω. Είναι φυλαχτό. Θέλω να τό 'χεις εσύ.

Λώρα: Σ ευχαριστώ, μα..

Jean-Paul: Κράτησέ το, έχεις τόσα βρεφάκια να φροντίσεις.

Λώρα: Θα το κρατήσω σα φυλαχτό Jean-Paul.

Jean-Paul: Θα μιλήσουμε σύντομα;

Λώρα: Εμ, *(αμήχανα)* αν χρειαστείτε κάτι ας με πάρει η Ναταλία.

Jean-Paul: Εντάξει Λώρα. Καλή συνέχεια.

Λώρα: Καλή συνέχεια και σε σας.

(Της ανοίγει την πόρτα. Εκείνη παίρνει τη βαλίτσα της και φεύγει).

(Ο Jean-Paul μένει σκεπτικός στο δωμάτιο. Μετά από λίγο μπαίνει η Ναταλία με το μωρό αγκαλιά. Το αφήνει στην κούνια).

Ναταλία: Έφυγε;

Jean-Paul: Έφυγε.

Ναταλία: Θα πρέπει να μεταφέρουμε την κούνια στο δωμάτιό μας. Δε χρειάζεται τώρα να βρίσκεται στο καθιστικό.

Jean-Paul: Ναι. Θα το κάνουμε.

Ναταλία: *(Βλέπει ένα μικρό φάκελο στο τραπέζι)* Τι είναι αυτό;

Jean-Paul: Δεν ξέρω.

Ναταλία: *(Διαβάζει απ' έξω το φάκελο)* Από Λώρα *(Ανοίγει το φάκελο)* «...εννέα μέρες δεν είναι ποτέ αρκετές γι' αυτούς που αγαπάμε, ούτε εννέα μήνες, ούτε εννέα ζωές» Cascando, Samuel Beckett. *(Το ακουμπάει στο στήθος της, συγκινημένη)*. Δεν ήθελα να φύγει.

Jean-Paul: Ίσως και νά 'πρεπε.

Ναταλία: Ας έμενε λίγο ακόμα. Γιατί επέμενε να φύγει έτσι ξαφνικά;

Jean-Paul: Η αποστολή της είχε ολοκληρωθεί. Έτσι δεν είναι;

Ναταλία: Ναι, μάλλον. Όλα έχουν αρχίσει να ισορροπούν, μέσα μου. Παίρνουν τη θέση που θά 'πρεπε νά 'χουν πάρει εδώ και καιρό.

Jean-Paul: Θα τα πάμε μια χαρά... οι τρεις μας.

Νάταλι: *(Χαμογελά)* Προς το παρόν πρέπει να φύγεις, πέρασε η ώρα.

Jean-Paul: Ναι, ό,τι χρειαστείς πάρε με. À bientôt, je t'aime.

Ναταλία: Κι εγώ σ' αγαπώ, καλή δουλειά.

(Η Ναταλία κοιτάζει το μωρό στην κούνια, τακτοποιεί την κουβερτούλα του και άλλα αντικείμενα που αφορούν την φροντίδα του. Μετά κάθεται στο μικρό γραφείο του καθιστικού και γράφει σε ένα χαρτί. Καθώς το γράφει έχει δισταγμούς, σα να παλεύει με τον εαυτό της).

«Αγαπημένη μου κόρη. Σου γράφω αυτό το γράμμα σήμερα, τη μέρα που σε γέννησα. Εσύ έχεις ήδη γεννηθεί εδώ και καιρό. Εγώ όμως σήμερα γεννήθηκα ως μητέρα. Βγήκα απ' το σκοτάδι της μήτρας, όπως βγήκες κι εσύ. Μόνο που η δική μου διαδρομή ήταν μακριά. Κι εγώ τυφλή, να ψάχνω το βλέμμα που θα μου δώσει το φως. Ήρθες κι αποκαλύφθηκαν, όλα όσα προσπάθησαν οι Άλλοι να κρατήσουν κρυμμένα για χρόνια. Κι εγώ, κοίταξα την αλήθεια που απέρριπτα με μανία. Αυτή η αλήθεια ξεσκέπασε τον χειρότερό μου εαυτό, τον

πιο ευάλωτο, τον πιο τρωτό, τον λιγότερο φροντισμένο. Κοιτώντας κατάματα τις πληγές μου, δε μένει παρά να το δεχτώ. Η αδυναμία μου να σε φροντίσω είναι γιατί μου θυμίζεις αυτά που στερήθηκα. Ήθελα νά 'ναι η ύπαρξή μου αποκύημα επιθυμίας. Ήθελα νά 'ναι η ταυτότητά μου αποκύημα αλήθειας. Δεν ήταν όμως έτσι τα πράγματα για μένα. Μακάρι να βρω το βηματισμό μου και να σου τα προσφέρω. Δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω. Σου υπόσχομαι όμως να προσπαθήσω. Θα αφεθώ απλώς να σ' αγαπώ. Κάθε φορά που θα με διώχνεις ενώ θα με χρειάζεσαι, εγώ θα είμαι δίπλα σου. Κάθε φορά που θα τα καταφέρνεις μόνη σου, αλλά θα συνεχίζεις να με ζητάς, εγώ θα φεύγω μακριά σου. Έτσι θα αναλάβεις κι εσύ την ευθύνη της δικής σου μοίρας κοριτσάκι μου».

(Η Ναταλία σηκώνεται φορτισμένη και πλησιάζει την κούνια. Σκίζει το χαρτί. Κατεβάζει το φόρεμά της, μένει γυμνόστηθη παίρνει το μωρό και το θηλάζει, ενώ ταυτόχρονα τραγουδάει παραφρασμένο το γαλλικό τραγουδάκι με ήρεμη μελωδία).

Ναταλία: Ou da da, ou da da, sur le cheval de mon papa, ou da da, ou da da, dans les bras de ma maman...